

[Inge Krogh.]

sommerferie, de har, jeg ved ikke hvor lang, 14 dages juleferie, og vinterferie har de også, og det er meget svært for disse forældre med de svært handicappede børn, at de i disse perioder skal passe dem. For øvrigt er skolerne kun åbne fra 8 — 14, altså sædvanlig skoletid, og jeg vil meget henstille, at det blev sådan, at det ikke bare var skoler, men også sociale institutioner, at det var daginstitutioner.

Men i nogle tilfælde kan et barn ikke være hjemme. Der er børn, som er svært handicappede, f. eks. børn, der har det, der populært hedder vand i hovedet. At se f. eks. en mor stå med sådan et barn, hvor hun i den ene hånd har kroppen og med den anden hånd må støtte hovedet, som er meget større end kroppen, det ser man kun én gang, før man ønsker, at man havde en plads på en institution. Jeg har haft sådanne mødre, der har måttet vente meget længe, før de kunne få deres børn ind. Det er, som det også her blev påvist før, ikke det samme at passe et åndssvagt barn op til 3 år som et andet barn. Der er meget stor forskel. Børnene kan være så svært handicappede, de kan være så urolige, skrigende og rastløse, at de ikke kan være hjemme. Familien bukker ganske simpelt i mange tilfælde under, moderen bliver meget optaget af at passe barnet, kan ikke overkomme de andre søskende, forsømmer hjemmet. Det går ud over de andre, det går måske både ud over faderens og moderens nerver, og gang på gang har jeg netop fra psykiatrisk afdeling fået anmodning om at optage et barn, fordi det var så galt med forældrene.

Ofte har forældrene ventet meget længe, længere, end det egentlig var sundt for dem, fordi de gerne ville beholde deres barn. Men hvorfor har de ventet så længe? I nogle tilfælde er det, fordi der ikke har været plads, i andre tilfælde har de altså ikke ønsket at få deres barn på en af de overfyldte og gammeldags institutioner, vi har alt for mange af.

Betyder det nu noget, at der er plads, og hvordan pladsforholdene er? Det betyder meget. Jeg har haft den lykke at være med til at flytte fra en gammel institution til en ny institution. På en sovesal med 10, hvad enten det er børn eller voksne, er der aldrig nogen sinde ro. Der er én, der hoster, der er

én, der måske får et epileptisk anfald, der er én, der skal op, der er hele tiden uro. Dette, at de skal være i en sovesal med 10, tvinger også i alt for høj grad til, at alting skal gå efter en snor. De skal gå i seng på samme tid og stå op på samme tid, man kan altså ikke få nogen individuel behandling.

Da vi flyttede ind i denne børneinstitution med 1-sengs- og 2-sengsstuer, var det første, personalet sagde til mig: vi kan mærke, at disse børn er udhvilede, og vi kan arbejde med dem, vi kan hjælpe dem, vi kan træne dem, og vi kan få betydelig bedre kontakt med dem.

På den institution, jeg har, er vi så heldige, at vi har kapacitet til nogle aflastningspladser; forældre kan altså sende deres barn ind på denne institution i nogen tid.

Nu vil jeg lige nævne et eksempel på den dobbeltadministration, vi har. Vi får at vide, at der aldrig nogen sinde må stå en plads ledig, heller ikke en aflastningsplads, det kan somme tider være en lille smule vanskeligt, fordi det jo altid er i sommerferien, i ferietiden omkring jul, folk gerne vil have deres barn ind. Vi mener, at vi har belagt pladserne næsten 100 pct., og det bliver der altså inde fra socialstyrelsen med jævne mellemrum bedt om at vi skriver. Det ordnede så jeg og min sekretær, og da der var gået en uge, kom der fra en anden del af socialstyrelsen, fra en anden sekretær under en anden chef, besked om at foretage det samme. Sådan er der utallige tilfælde, og det er hver gang penge og arbejdstid, der går til.

Vi kender alle fra formiddagsbladene og fra andre steder billeder af voksne klienter. Nu vil jeg sige, at der her har været talt meget om børn, og jeg er vist desværre også selv her kommet til at tale for meget om børn, men den voksne er akkurat lige så handicappet. Jeg kan da godt sige, at problemerne bliver 10 gange større — det er måske lidt vanskeligt præcist at sige, men problemerne bliver i hvert fald meget større — når en svært handicappet bliver voksen. Dette at få en voksen åndssvag underholdt er betydelig vanskeligere, og det kræver mere end at passe et barn.

Men som sagt har vi set disse voksne åndssvage, der sidder på en afdeling, de er fikserede, aggressive, råbende og skrigende. Hvorfor er de det, og hvorfor binder man dem? Jeg tror i øvrigt ikke, det sker så me-